

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Михаил Малчев Въззивно гражданско дело № 20231000503303 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение №260871 от 23.06.2023 г. по гр. д. №9958/2015 г. по описа на Софийски градски съд, поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение №261221 от 17.10.2023 г., е отнето от Д. С. Ф., ЕГН *****, в полза на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, БУЛСТАТ 131463734, по иск с правно основание чл. 74 вр. 62 вр. чл. 63, ал. 2, т. 1 ЗОПДНПИ (отм.) вр. § 5 ЗПКОНПИ както следва: апартамент № 68, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, ет. **, състоящ се от стая, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 45,14 кв. м., с таван № 36, застроен на 3,47 кв. м., както и 0,969% ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, придобит от Д. С. Ф., ЕГН *****, с нотариален акт за покупко продажба № 48, том I, рег. № 10386, дело № 44/2012 г. С посоченото решение са отхвърлени предявените от Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество срещу Д. С. Ф. искове по чл. 74 сл. ЗОПДНПИ (отм.) вр. § 5 ЗПКОНПИ за отнемане в полза на държавата на: сумата в размер на 5 000 лева, представляваща стойността на внесения от Д. Ф. капитал в „АЛЕКСА 2005“ ЕООД с ЕИК 175049183; сумата в размер на 7 500 лева, представляваща стойността на притежаваните от Д. Ф. 75 акции от капитала на „Агалега“ АД с ЕИК 201058873; сумата от 5 000 лева, представляваща стойността на 100 дружествени дяла от капитала на „Лотос ай енд ай“ ЕООД с

ЕИК 131381358; гараж № 40, находящ се в град София, Столична община, район „Витоша“, в сутерена на комплекс „Ботаника“, с площ от 17,86, при граници; от изток - гараж № 41 и, от запад - гараж № 38 и 39, от север - вътрешна (маневрена) улица и от юг - двор, заедно с 1,58 % идеални части, равняващи се на 11,45 квадратни метра от общите части на сутерена на комплекс „Ботаника“ и съответните идеални части от правото на строеж върху урегулиран поземлен имот II от квартал 146 по плана на град София, местността „Кръстова вада - обслужващ обекта околоръстен път“, при граници по скица: от три страни - улици, от север - поземлен имот с планоснимачен номер 2182 и поземлен имот с планоснимачен номер 1763; сумата в размер на 104 390,88 лева, представляваща разлика между равностойността на погасения ипотечен кредит от 119 390,88 лева и стойността на подлежащия на отнемане гараж № 40 от 15 000 лева, по разплащателна сметка в евро № *****, открита в “Банка Пиреос” АД, с титуляр Д. Ф.; сумите, внесени на каса, общо в размер на 24 842,39 лв., по разплащателна сметка в лева, № *****, открита на 15.08.2007 г., в “Райфайзенбанк” АД, с титуляр Д. Ф.; сумата, внесена от трето лице, в размер на 54 070,40 лв., по разплащателна сметка в лева, № *****, открита на 15.08.2007 г., в “Райфайзенбанк” АД, с титуляр Д. Ф.; сумите, внесени на каса, общо в размер на 8 086,40 лв., по картова сметка в лева № *****, открита на 15.08.2007г. в “Райфайзенбанк” АД, с титуляр Д. Ф.; сумите, внесени от трети лица, общо в размер на 10 550 лв. по картова сметка в лева, № *****, открита на 15.08.2007 г. в “Райфайзенбанк” АД, с титуляр Д. Ф.; сумите внесени на каса, общо в размер на 621 030,80 лв., по разплащателна сметка, в лева № *****, открита на 10.11.2005 г., в “Банка ДСК” ЕАД, с титуляр Д. Ф.; сумите, внесени от трети лица, общо в размер на 205 751,23 лв., по разплащателна сметка в лева № *****, открита на 10.11.2005 г., в “Банка ДСК” ЕАД, с титуляр Д. Ф.; сумата, внесена на каса, в размер на 500 лв., по разплащателна сметка, в евро № *****, открита на 19.01.2010 г., в “Уникредит Булбанк” АД, с титуляр Д. Ф.; сумата, внесена на каса, в размер на 1 155,95 лв. по разплащателна сметка в щатски долара № *****, открита на 19.01.2010 г., в “Уникредит Булбанк” АД, с титуляр Д. Ф.; сумата, внесена на каса, общо в размер на 28 721 лв. по разплащателна сметка в лева № *****, открита на 23.08.2002 г., в “Уникредит Булбанк” АД, с титуляр Д. Ф. и закрыта на 11.04.2011 г.; сумите, внесени от трети лица, общо в размер на 10 835 лв., по разплащателна сметка в лева № *****, открита на 23.08.2002 г., в “Уникредит Булбанк” АД, с титуляр Д. Ф. и закрыта на 11.04.2011 г.; на основание чл. 72 във връзка с чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗОПДНПИ (отм.) сумата в размер на 5 000 лв., получена от продажбата на дружествени дялове от капитала на „Сейнт Никълъс 2008” ЕООД, с ЕИК 200619129; на основание чл. 67 във връзка с чл. 63, ал. 2, т. 1 във връзка с чл. 62 от ЗОПДНПИ (отм.) сумата от 4 243,68 лв., платена от Д. Ф., представляваща разлика между пазарната стойност на лек автомобил „Мерцедес Ц 180“ и договорната цена за

покупката му; сумата от 10 772,98 лв., платена от Д. Ф., представляваща разлика между пазарната стойност на лек автомобил "Фолксваген Тигуан" и договорната цена за покупката му.

Посоченото решение е обжалвано от ответницата в първоинстанционното производство Д. С. Ф., действащата чрез процесуалния си представител, в неизгодната за нея уважителна част.

Във въззивната жалба от 29.08.2023 г., допълнена на 30.08.2023 г., се излагат подробни съображения, че решението в обжалваната част е нищожно, недопустимо, неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа се, че делото е разгледано и решено от незаконен съдебен състав, понеже липсват доказателства за спазването на разпоредбата за ЗСВ, прокламираща принципа на случайния подбор чрез електронно разпределение съобразно поредността на постъпването им. Заявява се, че СГС е допуснал разглеждане на делото, образувано въз основа на нередовна и ненадлежно вписана искова молба. Твърди се, че докладът по делото от 09.12.2016 г. е бланкетен, непълен и неясен по смисъла на чл. 146 ГПК. Посочва се, че по делото липсват доказателства за публикуване в „Държавен вестник“ на обявление за образуваното дело пред СГС, поради което ход на делото не е следвало да бъде даван. Заявява се нарушение на разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.) и постановяване на решение при неприключило съдебно дирене. Поддържа се също така, че липсват мотиви, основаване на решението на непълни експертизи и неизпълнение на задължението на съда служебно да изясни релевантни обстоятелства, което е попречило на разкриването на обективната истината. Прави се възражение за изтичане на абсолютната погасителна десетгодишна давност по чл. 73 от ЗОПДНПИ (отм.), по отношение на постановления за отнемане апартамент № 68. Моли се решението да бъде обявено за нищожно, алтернативно да бъде обезсилено и върнато делото за ново разглеждане от друг състав, алтернативно да бъде отменено в обжалваната част като неправилно и да бъдат отхвърлени изцяло предявените искове. Претендира се присъждане на сторените в съдебното производство разноски.

С въззивната жалба от 29.08.2023 г. се отправя следното доказателствено искане – „за допускане във въззивната инстанция на нови, повторни експертизи, за установяване на релевантните факти и обстоятелства, които са от значение за делото, поради допуснати от първата инстанция съществени процесуални нарушения. Моля, почитаемият въззивен съд да формулира служебно въпросите, както и да ми бъде дадена възможност да включа задачи към вещите лица.“.

В установения от закона срок, въззиваемият и ищец в първоинстанционното производство – Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, действаща чрез процесуалния си представител, е депозирала отговор на въззивната

жалба, с който последната се оспорва като неоснователна. Изтъкват се съображения за законосъобразност на съдебното решение в обжалваната част. Моли се да се остави без уважение въззивната жалба. Претендира се присъждане на сторените във въззивното производство доказателства.

Предмет на настоящото въззивно производство и е частна жалба, депозирана от Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, действаща чрез процесуалния си представител, срещу определение №265614 от 17.10.2023 г. по гр. д. №9958/2015 г. по описа на Софийски градски съд, постановено по реда на чл. 248 ГПК. В частната жалба се излагат съображения, че неправилно СГС е осъдил ищецът да заплати държавна такса в размер на 11 174,51 лева, тъй като Комисията е освободена от това задължение съгласно чл. 75, ал. 3 ЗОПДНПИ (отм.), чл. 154, ал. 3 ЗОНПИ и чл. 84, ал. 1 ГПК. Моли се да бъде отменено осъждането на КОНПИ да заплати държавната такса в размер на 11 174,51 лева.

На посочената частна жалба е подаден отговор от Д. С. Ф., действащата чрез процесуалния си представител. С него се изтъкват съображения за нейната недопустимост, алтернативно за нейната неоснователност. Моли се частната жалба да бъде оставена без разглеждане, съответно без уважение.

Воззивната жалба и частната жалба са допустими, отговарят на изискванията на чл. 260 - чл. 263 ГПК, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след преценка на изложените от страните твърдения, доводи и възражения, и на доказателствата по делото, съобразно разпоредбата на чл. 235 ГПК, приема следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 74, ал. 2 във връзка с чл. 74, ал. 1 от Закон за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество от 2012 г. (ЗОПДНПИ), отменен с ДВ, бр. 7 от 19.01.2018 г., за отнемане на незаконно придобито от ответницата и въззивница в настоящото производство имущество за периода от 24.08.2003 г. до 23.08.2013 г.

Първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е разгледал производството по реда на по чл. 74 от Закона за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество (ЗОПДНПИ - отм.), във връзка с § 5, ал. 2 от преходните и заключителни разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество и (ЗПКОНПИ) и чл. 153 и сл. ЗПКОНПИ.

При постановяване на обжалваната уважителна част от решението, първоинстанционният съд е приел при съобразяване на Тълкувателно решение от 18.05.2023 г. по тълк. дело № 4/2021 г. на ОСГК на ВКС и доказаното налично имущество към края на проверявания период съдът, че е налице несъответствие съгласно § 1, т. 7 ПЗР от ЗОПДНПИ (отм.) в размер на минус 158315,04 лв. Сумата е формирана при съобразяване на нетния доход на ответницата в размер на 257984,96 лв. (като разлика между общия размер

на прихода 1420293,8 лв. (в това число декларирания пред ТД на НАП доход, получен ипотечен кредит, вноски по сметки от проверяваното лице и от трети лица и суми от продажба на дялове) минус 1162308,84 разход (обичайни разходи, изтеглени суми от банкови сметки, неналични към края на проверявания период, покупка на дялове и акции в търговски дружества, разходи за пътувания, погасителни вноски по договор за кредит, заплатени данъци) и наличното имущество в края на проверявания период на обща стойност 416300 (недвижими имоти, акции и дялове). В тази насока е прието за основателно искането за отнемане на процения апартамент № 68. Имотът е закупен от ответницата на 12.04.2012 г. - в периода м. декември 2011 г. до м. септември 2013 г. - за който ищецът реферира към повдигнато обвинение и за който спрямо ответницата е постановена невлязла в сила присъда за извършено престъпление по чл. 255, ал. 3 НК. Ето защо намесата се явява пропорционална. Доколкото приложимият в случая закон не възпроизвежда ограничението по чл. 42 ал. 1, т. 4 ЗСГ (отм.) за прилагане на гражданската конфискация при иницирано наказателно производство с предвидено наказание конфискация, а към датата на приключване на устните състезания не се установява имотът да е напуснал патримониума на ответницата, налице са предпоставките за отнемането му. Паралелната възможност за отнемане на вещ в рамките на конфискация *in rem* и налагането на наказание - който съдебен акт първи влезе в сила, не води до влошаване на положението на ответницата, доколкото касаят един и същи обект на собственост с влизане в сила на който и да било от постановените актове води до трансформиране на правото на собственост.

От приетите в първоинстанционното производство доказателства се установява следната фактическа обстановка:

С решение от 21.08.2013 г. на КПКОНПИ е образувано производство за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество въз основа на постъпило уведомление с изх. № 775/12 от 06.08.2013 г., вх. № УВ-1701/2013 г. от Специализираната прокуратура за това, че Д. С. Ф. с постановление от 25.07.2013г. е привлечена към наказателна отговорност по досъдебно производство № 26/2013 г., по описа на ГД "НП"- МВР, пр. пр. № 775/2012 г. по описа на СП, за извършени в периода от 01.01.2012 г. до 09.05.2013 г. престъпления по чл. 321, ал. 3 НК и чл. 225, ал. 3 НК.

По внесения обвинителен акт е образувано НОХД 1450/2015 г. на СпНС. Постановена е присъда № 8/04.02.2020 г. по НОХД 322/2016 г., с която Д. Ф. е призната за виновна в това, че в периода от м. декември 2011 г. до м. септември 2013 г. е участвала в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение на повече от три лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 255 НК за които е предвидено наказание повече от 3 години - престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК и е наложено наказание лишаване от свобода за шест години, като е оправдана по обвинението да е ръководила ОПГ. С присъдата Д. Ф. е призната за виновна в това, че от м. януари 2012 г. до 10.09.2013 г. в

условията на продължавана престъпна дейност, в съучастие с помагач Й. Н. Ч. и извършители Б. К. Б., С. Й. С., е извършила подробно индивидуализирани деяния, за които се приема да съставляват престъпление по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1, т. 1, т. 6 и т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 4 НК. Прието е, че Д. Ф. е виновна за това, че в периода от месец януари 2012 г. до 10.09.2013 г. в гр. Плевен и гр. Велико Търново, в условията на продължавана престъпна дейност, в съучастие с помагача Й. Н. Ч. и извършителите Б. К. Б. и С. Й. С., като помагач - предоставила на извършителя Б. К. Б. данъчни фактури, издадени от „Агалега” АД, ЕИК 201058873, от „Зоя-2009“ ЕООД, ЕИК 200669566 и от „ЦДМ Системс“ ЕООД, ЕИК 201213633 с право на пълен данъчен кредит с начислен ДДС в общ размер на 7 142 024,50 лв., без да са налице доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, и така умишлено го улеснила да избегне установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери - в общ размер на 7 142 024,50 лв. за „Данимес 6" ООД, ЕИК 201093671, представляващи дължим данък върху добавената стойност, като при воденето на счетоводството да бъдат съставени документи с невярно съдържание - отчетни регистри - дневници за покупките на „Данимес 6" ООД, съгласно чл. 124 ,ал.1, т.1 от ЗДДС и чл.113, ал.1, т.3 от ППЗДДС, в които да бъдат отразени данъчните фактури от „Агалега" АД, от „Зоя-2009“ ЕООД и от „ЦДМ Системс“ ЕООД с начислен ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит без да са налице доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и да бъде потвърдена неистина в подадени декларации, които се изискват по силата на чл. 125, ал.1 от ЗДДС и чл. 116 ,ал.1 от ППЗДДС пред ТД на НАП - гр.Плевен и така да бъде приспаднал неследващ се данъчен кредит за „Данимес 6" ООД, а така също предоставила на извършителя С. Й. С. данъчни фактури , издадени от „Агалега" АД, ЕИК 201058873, от „Дикра Пласт“ ЕООД, ЕИК 175337089 и от „ИСД Трейд“ ЕООД, ЕИК 175364741 с право на пълен данъчен кредит с начислен ДДС в общ размер на 5 788 371,53 лв., без да са налице доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, и така умишлено го улеснила да избегне установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери - в общ размер на 5 788 371,53 лв. /пет милиона седемстотин осемдесет и осем хиляди триста седемдесет и един лева и петдесет и три стотинки/ за „Ники Мес-2008” ЕООД, ЕЖ 200407158, представляващи дължим данък върху добавената стойност, като при воденето на счетоводството да бъдат съставени документи с невярно съдържание - отчетни регистри - дневници за покупките на „Ники Мес-2008” ЕООД, съгласно чл. 124 ,ал.1, т.1 от ЗДДС и чл. 113, ал.1, т.3 от ППЗДДС, в които да бъдат отразени данъчните фактури от „Агалега" АД, от „Дикра Пласт“ ЕООД и от „ИСД Трейд“ ЕООД с начислен ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит без да са налице доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и да бъде потвърдена неистина в подадени декларации, които се изискват по силата на чл. 125, ал.1 от ЗДДС и чл. 116 ,ал.1 от ППЗДДС пред ТД на НАП - гр.Велико Търново и така да бъде приспаднал неследващ се данъчен кредит за „Ники Мес-2008" ЕООД, като общия размер на данъчните задължения за „Данимес

6" ООД и „Ники Мес- 2008" ЕООД, чието установяване и плащане било избегнато бил в особено големи размери и възлизал на сумата от 12 930 396,03 лева. На Д. Ф. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 7 години и конфискация на недвижим имот: апартамент № 68, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. *, ет. **, ведно с прилежащ таван № 36.

През проверявания период ответницата е придобила акции/дялове в пет юридически лица. Ответницата е управител и едноличен собственик на капитала на: - „Алекса 2005“ ЕООД, регистрирано на 13.03.2006 г., внесен капитал в размер на **5000 лв.**; - „Агалега“ АД, регистрирано на 20.02.2010 г. - записани 300 бр. акции с номинал х 100 лв. при внесена стойност 7500 лв. - стойност на 75 акции; - „Едно кафе“ АД - 100 бр. поименни акции с номинал 100 лв. и 400 бр. акции на приносител с номинал 100 лв., като ответницата е внесла не 20000 лв., а 5000 лв., т.е. придобила е 50 акции, обезсилени и унищожени с решение за изключване от 27.08.2012 г.; - „Сейнт Никълъс 2008“ ЕООД, учредено на 20.10.2008 г. от ответницата, капитал от 100 равни дяла с номинал 50 лв., паричната вноска е в размер на 1849,65 лв., дяловете са продадени на 13.04.2010 г. за сумата от 5000 лв.; - „Лотос ай енд ай“ ЕООД - закупени на 29.08.2008 г. 100 дяла по 50 лв., търговецът е заличен на 13.09.2017 г.

На 22.08.2008 г., с нотариален акт № 159, том I, рег. № 2011, дело № 127/2008 г. Д. Ф. е закупила ателие № 11 и гараж № 40 в къща „Габър“ комплекс „Ботаника“, с адрес гр. ***, ул. „****“ № **, заедно с мазе № 15 и 1,79% ид. части от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото при посочена продажна цена в размер общо на 95415,60 евро, която е посочена че ще бъде заплатена чрез договор за жилищен кредит № 223/R/22.02.2008 г. Върху имотите е учредена ипотека в полза на „Банка Пиреос България“ АД с нотариален акт № 160, том I, рег. № 2021, дело № 128/22.02.2008 г. Договорът е с предмет предоставяне на сума в размер на 184500 евро за период от 420 месеца. Към 17.01.2011 г., когато ответницата е спряла погасяването на отпуснатия кредит, са направени вноски в размер на 119390,88 лв. Върху имотите на 08.10.2010 г. е наложена възбрана от ЧСИ С. по изпълнително дело № 20108590400411. По делото е прието като писмено доказателство разпределение по изп. дело № 20127900401974 по описа на ЧСИ Р. М., в което е отразено, че с протокол от 11.09.2015 г. по повод извършена публична продажна на ателие № 11 и гараж № 40 за купувач е обявена „Банка Пиреос България“ АД. Сумата за разпределение в размер на 213002,00 лв. е послужила за заплащане на разноски в изпълнителното дело и погасяване на задължения за вземания на ипотекарния кредитор, като няма суми за удовлетворение на останалите вискатели, в това число КПКОНПИ.

На 12.04.2012 г., с нотариален акт № 48, том I, рег. № 10386, дело № 44/2012 г., ответницата е закупила апартамент № 68, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“ бл. ***, ет. **, ведно с таван № 36 и 0,969% ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото. Отразената в договора продажна цена е 43100 лева.

В първоинстанционното производство не са събрани доказателства, а и чрез назначените съдебно оценителни и съдебно-икономически експертизи не се установяват твърденията на ищеца, че ответницата е заплащала разлика между действителна пазарна цена на л.а. „Мерцедес“ и л.а. „Фолксваген“, придобити на името на „Алекса 2005“ ЕООД, съответно в размер на 4243,68 лв. и 10772,98 лв.

Първоинстанционният съд е приел, като обективна и неоспорена от страните, съдебно-оценителна експертиза, изготвена от вещото лице П. Д.. Вещото лице дава заключение за пазарна цена за **ателие № 11 към 22.08.2008 г. от 326 000 лева**, към изготвяне на експертизата (01.11.2017 г.) в размер на 288 000 лв., а към депозиране на исковата молба - 237900 лв. **Пазарната цена на гараж № 40 към 22.08.2008 г. е 17800 лева**, към изготвяне на експертизата е 15400 лева, а към датата на исковата молба е 10000 лв.. **Пазарната цена на апартамент № 68 към 12.04.2012 г. е 55000 лв.**, към изготвяне на експертизата е 70600 лв., а към датата на исковата молба е 63600 лв.

Първоинстанционният съд е приел, като обективна и неоспорена от страните, също и съдебно-икономическа експертиза, изготвена от вещото лице Г. М.. Вещото лице посочва, че за проверявания период ответницата е декларирала пред ТД на НАП доход в размер на 39900 лв. (за 2007 г.) и 49000 лв. (за 2009 г.) или общо 88900 лв. Получила е по договор за жилищен кредит № 233R2008 г. от 22.02.2008г. 184500 евро с легова равностойност 360850,63 лева. На 10.04.2010 г. е получила 5000 лв. от продажба на дружествени дялове от „Сейнт Некълъс 2008“ ЕООД. Така общият размер на приходите на ответницата, в това число с натрупване, е 454750,63 лв. Размерът на обичайните разходи за периода 2003 - 2013 г. е 35488,42 лв. Ищцата е погасила вноски по банков кредит в периода 2008 - 2010 г. в общ размер 119390,90 лв., заплатила е данъци към НАП в общ размер 13087,60 лв., както и е извършила разходи за пътувания в чужбина в общ размер 7449,05 лв. Така общият размер на извършените разходи е 175416,02 лв. Размерът на нетните доходи за проверявания период е 279334,61 лв. За този период чрез преводи от трети лица и лично от ответницата по сметките ѝ са постъпили суми в общ размер 965543,17 лв., а по пазарна цена към датата на придобИ.е недвижимото имущество е на обща стойност 398800 лв. Извършените разходи за придобИ.е на дялове/акции са в общ размер 24349,65 лв. Така, според вещото лице, при отчитане на всички изброени суми, с натрупване, ищцата е придобила имущество в общ размер 1388692,82 лв., а несъответствието между нетните доходи и стойността на придобитото имущество е в общ размер 1109358,21 лв. В допълнителна експертиза, прието в първоинстанционното производство, вещото лице Р. С. посочва, че констатираните вноски на ответницата, свързани с тегления на същата дата от нейни сметки, са в общ размер 17026,70 лв. **Категорично е заключението, че към края на проверявания период няма суми, налични по банкови сметки на ответницата.**

Обосновано първоинстанционният съд не е кредитирал приетата по делото съдебно-икономическа експертиза в частта, в която е определен размерът на значителното несъответствие, доколкото е взето е предвид имущество, което не е налично в края на проверявания период. Това разрешение не кореспондира с прието в Тълкувателно решение от 18.05.2023 г. по тълк. дело № 4/2021 г. на ОСГК на ВКС.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Процесното съдебно решение е напълно валидно и допустимо. Несъстоятелни са възраженията на въззивницата, че то е постановено от незаконен съдебен състав, който е определен в нарушение на правилата на случайното разпределение на делата. В първоинстанционното дело са налице протоколи и заповеди на административния ръководител на СГС, от чието съдържание става ясно, че са спазени процедурните изисквания на ЗСВ и ГПК за разглеждане на делото от независим и безпристрастен съдебен състав. Няма процесуална пречка първоначално делото да бъде разпределено за разглеждане на един съдия – докладчик, а впоследствие поради обективни причини или отвод неговото разглеждане да продължи от друг съдия – докладчик. Липсват твърдения, че съдията, който е постановил съдебното решение, не е от състава на СГС или пък че спрямо него са били налице основания за отвод по чл. 22 ГПК, което би могло да доведе до нищожност на съдебното решение.

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на релевираните доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Напълно безпочвени са и възраженията за нередовност на исковата молба. Вписването на исковата молба на първо място в случая не засяга нейната редовност. Освен това вписването засяга единствено права и интереси на самия ищец, поради което ответникът изначално не може да бъде засегнат от невписването на исковата молба. Също така видно от съдържанието на исковата молба е, че процесните недвижими имоти, придобити през проверявания период от ответницата, са надлежно индивидуализирани.

Следва да се укаже на въззивницата, че първоинстанционният съд законосъобразно е разгледал съдебното производство по реда на Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (обн. ДВ, бр. 7/19.01.2018 г., в сила от 23.01.2018 г.) на основание § 5, ал. 2 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (изм. ДВ, бр. 1/2019 г.). Съгласно тази

посочена разпоредба неприключилите проверки и производства пред съда по отменения Закон за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество се довършват по реда на Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (обн. ДВ, бр. 7/19.01.2018 г., в сила от 23.01.2018 г.). Единствено за материалните предпоставки за отнемане на незаконно придобито имущество (условията и редът за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество) се прилага Закона за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество (обн. ДВ бр. 38/ 18.05.2012 г., отм.). В тази насока, а и изначално, не могат да бъдат процесуални нарушения непубликуването в ДВ на обявление за образуването на дело пред СГС и неконституирането в производството на лица по чл. 76, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.). В разглеждания случай предвид характера на имуществото, чието отнемане се иска, няма предпоставки за конституиране на лица, посочени в чл. 64, 65, 66, 67 и 71 ЗОПДНПИ (отм.).

Въззивният съд констатира, че ответницата без да има обективна пречка не е взела участие в първоинстанционното производство. Същата не е депозирала отговор на исковата молба. Не е взела становище по делото, не е представила или поискала събиране на доказателства за получен доход през проверявания период или преди него и наличен към началото му, който да обясни придобитото имущество в установения размер. Изготвеният доклад по реда на чл. 146 ГПК в първоинстанционното производство е достатъчно пълен и ясен. Освен това разпределената доказателствена тежест е главно възложена върху ищеца. В тежест на Комисията по така предявеното искане е възложено да установяване наличието на значително несъответствие в имуществото на проверяваното лице, по аргумент от чл. 21, ал. 2 ЗОПДНПИ /отм./, и незаконност на придобитото имущество, предмет на иска. Поради изложените съображения ответницата и въззивница в настоящото производство няма правен интерес въобще да възразява срещу пълнотата, яснотата и законосъобразността на доклада по делото пред СГС. Нещо повече във въззивното производство е предоставена на Д. Ф. възможността на посочи или представи доказателства за защита на правата си, но същата не се е възползвала от предоставената възможност.

Голословно са оплакванията във въззивната жалба за съществено процесуално нарушение, изразяващо се в решаване на делото въз основа на неприключило съдебно дирене. Поради техническа грешка в уводната част на процесното съдебно решение е записано, че последното открито съдебно заседание е проведено на 02.12.2022 г., а не както е в действителност на 09.12.2022 г. Тази очевидна техническата грешка е надлежно поправена по реда на чл. 247 ГПК с решение №261221 от 17.10.2023 г.

Въззивният съд констатира и че първоинстанционното решение е надлежно и разбираемо мотивирано. СГС е изяснил всички релевантни обстоятелства по делото и напълно обосновано е кредитирал всички приети по делото експертизи с изключението, което беше посочено – за начина на формирането на значителното несъответствие в имуществото на

проверяваното лице. Настоящият въззивен състав също кредитира експертните заключения като обективни, съответни на събраните писмени доказателства в производството, компетентно изготвени и обосновани. В тази насока следва да се приемат са опровергани оплакванията, че не е разкрита обективната истината по делото.

Неоснователно е и възражението за изтичане на абсолютната погасителна десетгодишна давност съгласно чл. 73 ЗОПДНПИ (отм.) по отношение на постановления за отнемане апартамент № 68. Безспорно е, че с депозирането на процесната искова молба този срок е прекъснат, а към момента на образуване на съдебното производство не е бил изтекъл. Процесният апартамент е придобит на 12.04.2012 г., а исковата молба е предявена на 03.08.2015 г.

Първоинстанционното решение е постановено при правилно приложение на относимите правни норми. Съгласно разпоредбата на чл. 62 ЗОПДНПИ (отм.) по реда на този закон се отнема незаконно придобито имущество. Според чл. 1, ал. 2 от закона за незаконно придобито се смята имуществото, за придобито на което не е установен законен източник. Чл. 21 овластява ЗПКОНПИ да образува производство по този закон, когато проверяваното лице е привлечено като обвиняем за престъпление, изрично посочено в чл. 22, ал. 1 от закона, като наред с това може да се направи и обосновано предположение, че имуществото на проверяваното лице е незаконно придобито. Според ал. 2 на същия текст обосновано предположение е налице, когато след проверка се установи значително несъответствие в имуществото на проверяваното лице. Същевременно в § 1, т. 7 ПЗР законодателят дефинира, че „значително несъответствие“ е онзи размер на несъответствието между имуществото и установения нетен доход, който надвишава 150 000 лв. за целия проверяван период. Преценката на значително несъответствие по смисъла на § 1, т. 3 от ЗПКОНПИ е съотношение между имуществото на проверяваното лице и нетния доход, който надвишава определен размер (в случая 150 000 лв. за целия проверяван период/. В тази насока правилно е приложен този размер от СГС. В решение № 86 от 11.06.2020 г. по гр. д. № 3930/2019 г., IV г. о. на ВКС е прието, че част от "реда по този закон" според § 5, ал. 2 е разпоредбата на § 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ. Тази разпоредба постановява, че "значително несъответствие" е онзи размер на несъответствието между имуществото и нетния доход, който надвишава 150 000 лв. за целия проверяван период. Ето защо правилно в разглеждания случай е съобразено несъответствие именно в размер на 150000,00 лв. Чл. 3 ЗОПДНПИ (отм.) предвижда, че целта на закона е да се защитят интересите на обществото чрез предотвратяване и ограничаване на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него. По сходен начин целта е дефинирана в чл. 2, т. 3 ЗПКОНПИ. Същевременно съобразно чл. 3, ал. 2 и чл. 4 за постигане на целта по ал. 1 ЗОПДНПИ (отм.) могат да се налагат ограничения на собствеността, като се съблюдава правото на защита на засегнатите лица и на пострадалите от

престъпления и не се допуска риск от несправедливост. Изрично се отбелязва, че ограниченията на собствеността, предвидени в този закон, се прилагат в степенята, която е необходима за постигане целта на закона.

Правилно и обосновано цитираните разпоредби са приложени при съблюдаване на чл. 1 от Протокол 1 към ЕКПЧ, касаещ защита на собствеността. Точно са съобразени дадените от ЕСПЧ разяснения в решението по делото „Т. и други срещу България“ (Жалби № 50705/11 и 6 други), 13 юли 2021 г., че всяка намеса на публичен орган в мирното ползване на „притежания“ следва да е установена със закон и може да бъде оправдана само ако служи на легитимна цел в обществен интерес (§185). Също така, че член 1 от Протокол № 1 изисква и всяка намеса да бъде пропорционална на целта, която трябва да бъде реализирана (§187). Тези общи принципи са приложими вкл. и по отношение на националноправна уредба, уреждаща конфискацията *in rem*.

Обосновано с оглед на възприето разбиране в ТР от 18.05.2023 г. по тълк. дело № 4/2021 г. на ОСГК на ВКС е застъпено от СГС, че не представляват „имущество“ по смисъла на §1 т.4 от ДР на ЗПКОНПИ и не участват при определяне размера на несъответствието съобразно нормата на §1 т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ получените от проверяваното лице парични средства с неустановен законен източник, както и сумите от придобитото и впоследствие отчуждено друго имущество, за което не е установен законен източник на средства за придобий.ето му, в случай че те не са налични в патримониума на лицето в края на проверявания период. Не подлежи на отнемане в полза на държавата паричната равностойност на получените суми с неустановен законен източник, както и сумите от придобитото и впоследствие отчуждено или липсващо друго имущество, за което не е установен законен източник на средства за придобий.ето му, в случай че те не са налични в патримониума на лицето в края на проверявания период и не е установено преобразуването им в друго имущество. При съобразяване на цитираното тълкувателно решение и доказаното налично имущество към края на проверявания период въззивният съд също заключава, че установеното несъответствие в разглеждания случай е в размер на минус 158315,04 лв. Сумата се формира при съобразяване на нетния доход на ответницата в размер на 257984,96 лв. Това представлява разлика между общия размер на прихода 1420293,8 лв. (в това число декларирания пред ТД на НАП доход, получен ипотечен кредит, вноски по сметки от проверяваното лице и от трети лица и суми от продажба на дялове) минус 1162308,84 лв. разход (обичайни разходи, изтеглени суми от банкови сметки, неналични към края на проверявания период, покупка на дялове и акции в търговски дружества, разходи за пътувания, погасителни вноски по договор за кредит, заплатени данъци) и наличното имущество в края на проверявания период на обща стойност 416300 лв. (недвижими имоти, акции и дялове). Към края на проверявания период - 23.08.2013 г. ответницата притежава: ателие № 11, придобито на 22.08.2008 г. с пазарна цена от 326 000 лева; гараж № 40,

придобит на 22.08.2008 г. с пазарната цена от 17800 лева; апартамент № 68, придобит на 12.04.2012 г. с пазарната цена от 55000 лв.; 5000 лв. – равностойност на внесе от ответницата капитал в „Алекса 2005“ ЕООД; 7500 лв. - стойност на притежавани от ответницата 75 акции в „Агалега“ АД и 5000 лв. - стойност на 100 дружествени дяла в „Лотос ай енд ай“ ЕООД. Поради изложеното се установява, че Д. Ф. към края на проверявания от ищеца период притежава налично имущество, което надхвърля нетния ѝ доход с 158315,04 лв. Същевременно с невлязла в сила присъда по НОХД №322/2016 г. на СпНС ответницата е призната за виновна в извършване на престъпления по чл. 255 НК и чл. 321, ал. 3, т. 2 НК, касаеща деклариране и внасяне на ДДС в размер, по- малък от дължимия, както и приспадане на наследващ се данъчен кредит. Ето защо основателен е изводът на СГС, че при изискуемата степен на доказване - баланс на вероятностите, за доказани следва да се приемат твърденията на ищеца, че придобитото от ответницата имущество е в резултат на незаконна дейност (§105-107от решение на ЕСПЧ от 12.08.2015 г., дело Gogitidze and others v Georgia, жалба №36862/05). Ето защо отнемането се явява в съответствие с формулираната в чл. 2 ЗОПДНП (отм.) цел. При преценка коя от претенциите за отнемане на бъде уважена съдът дължи да съобрази както очертания предмет на отнемане в чл. 62 сл. ЗОПДНП (отм.), така и доколко исканата мярка е пропорционална на посочената цел.

Първоинстанционното съдебно решение е обжалваното само в уважителната част - отнемането на апартамент № 68, като в останалата отхвърлителна част е влязло в сила, тъй като не е обжалвано от Комисията. Процесният апартамент № 68, както вече беше посочено е закупен от ответницата на 12.04.2012 г. - в периода м. декември 2011 г. до м. септември 2013 г. - за който ищецът реферира към повдигнато обвинение и за който спрямо ответницата е постановена невлязла в сила присъда за извършено престъпление по чл. 255, ал. 3 НК. Поради това, какво правилно е посочил СГС, намесата се явява пропорционална и са налице предпоставките за отнемането му.

От всичко гореизложено следва, че оплакванията за нищожност, недопустимост и неправилност на първоинстанционното съдебно решение в обжалваната част, релевирани във въззивна жалба, са несъстоятелни. При така приетите за изяснени правнорелевантни обстоятелства и изложените правни съображения и настоящата съдебна инстанция достига до категоричния правен извод, че предявеното искане от Комисията е основателно за отнемането на апартамент № 68.

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достига, съвпада изцяло с крайните правни съждения на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а в обжалваната част решението да бъде потвърдено.

По частната жалба:

С частната жалба, депозирана от Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, действаща чрез процесуалния си представител, е обжалвано определение №265614 от 17.10.2023 г. по гр. д. №9958/2015 г. по описа на Софийски градски съд, постановено по реда на чл. 248 ГПК.

Въззивният съд намира, че правилно СГС е осъдил ищецът да заплати държавна такса в размер на 11 174,51 лева, тъй като Комисията не е освободена от това задължение съгласно чл. 75, ал. 3 ЗОПДНПИ (отм.), чл. 154, ал. 3 ЗОНПИ и чл. 84, ал. 1 ГПК, както необосновано тя твърди. С обжалваното определение СГС основателно е приел, че ищецът КПКОНПИ следва да внесе дължимите за производството държавни такси с оглед изхода от делото на основание чл. 157, ал. 2 ЗПКОНПИ. Последната разпоредба е идентична на разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ЗОПДНПИ (отм.). Съгласно цитираната разпоредба, с решението си съдът присъжда държавната такса и разноските в зависимост от изхода на делото. Специалният закон не съдържа норми, обосноваващи освобождаване на някоя от страните по това производство от заплащане на държавни такси. Държавната такса е плащане в полза на държавния бюджет от конкретно физическо или юридическо лице заради това, че е предизвикало действието на държавен орган в свой интерес или му е предоставена исканата услуга. Съдебната такса има и възпиращ ефект за ограничаване на напълно неоснователните искания, като това се отнася и за случаите, когато страна по делото е държавата или неин процесуален субституент, както е в настоящия случай.

Неоснователен е доводът на частния жалбоподател, че Комисията е освободена от заплащане на държавна такса по силата на чл. 84, т. 1 ГПК. КОПКОНПИ е публично държавно учреждение, но вземането, предмет на делото по исковете на ЗПКОНПИ, е частноправно. В тази насока следва да се съобрази и изразеното в решение № 3/08.07.2008 г. по конст. д. № 3/2008 г. на КС на РБ, че законодателната преценка за освобождаване от заплащане на държавни такси на основание чл. 84 ГПК се определя не от вида правен субект, а от характера на правото, чиято защита се търси. Държавата и държавните учреждения не дължат държавна такса, когато се защитават интереси от по-висш порядък, каквато е защитата на публичната държавна собственост и публичните държавни вземания. В производството по ЗПКОНПИ Комисията не брани такива интереси, а се явява процесуален субституент на държавата. Доколкото нищо друго не е предвидено, КПКОНПИ дължи заплащане на държавните такси по делото, предвид изхода му съгласно чл. 157, ал. 2 ЗПКОНПИ. Няма основание Комисията да се счита освободена от това задължение съгласно чл. 84, т. 1 ГПК.

Разпоредбата на чл. 157 ЗПКОНПИ е идентична с разпоредбата на чл. 78 ЗОПДНПИ /отм./ и разрешението не може да бъде различно. За разлика от ЗОПДИПД (отм.), следващите два закона – ЗОПДНПИ (отм.) и ЗПКОНПИ, предвиждат, че държавна такса се дължи и от Комисията. В този смисъл е практиката на ВКС, обективизирана в определение № 13/ 12.01.2021 г. по ч. гр.

д.№ 3107/ 2020 г., IV г.о.; определение № 2366 от 3.08.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4777/2022 г., III г.о. и др., която се споделя от настоящия съдебен състав. За пълнота следва да се добави, че изтъкването от Комисията на постановени окончателни съдебни решения, в които е пропуснато събирането на дължимата от ищеца държавна такса, не обосновават установена практика на ВКС. Съгласно установената практика на ВКС (определение № 13 от 12.01.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3107/2020 г., IV г. о., ГК; решение № 54 от 13.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4866/2016 г., IV г. о., ГК; решение № 147 от 16.09.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1998/2018 г., IV г. о., ГК; решение № 191 от 15.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4768/2019 г., IV г. о. и др.) на основание чл. 157, ал. 2 ЗПКОНПИ /идентичен на чл. 78, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.)/ при отхвърляне на исквете на Комисията, се присъжда дължимата държавна такса по делото. От нормата на чл. 154, ал. 3 ЗПКОНПИ следва, че при завеждане на иска държавната такса не се внася, а не че такава такса не се дължи от ищеца, нито че съдът е освободен от задължението да я събере в полза на бюджета на съдебната власт в случай, че искът е неоснователен или е извършен отказ от него. Касае се за изключение от общото правило, че държавната такса се внася предварително.

Процесното определение е постановено в същия смисъл, поради което е правилно и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на правния спор пред въззивната инстанция на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 273 ГПК, на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 100 лева.

Воден от изложеното, Апелативен съд – София

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260871 от 23.06.2023 г. по гр. д. №9958/2015 г. по описа на Софийски градски съд, поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение №261221 от 17.10.2023 г., в обжалваната част от Д. С. Ф., ЕГН *****. В останалата част, като необжалвано, решението е влязло в сила.

ПОТВЪРЖДАВА определение №265614 от 17.10.2023 г. по гр. д. №9958/2015 г. по описа на Софийски градски съд, постановено по реда на чл. 248 ГПК.

ОСЪЖДА Д. С. Ф., ЕГН *****, да заплати на Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество, с ЕИК:131463734, сумата от 100 лева, представляващи сторени разноски за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 273 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____